

ESPAI D'OPINIONS

Nº46
Juny 2011

Ramon Carreras Torrent

Secretari General

CCOO Menorca

MENORCA A LA CRUÏLLA

Fa molts d'anys que Menorca ha perdut el seu "equilibri" entre els distints sectors econòmics, en un procés de "balearització" del seu model econòmic, amb la constant desaparició de teixit industrial i del sector primari a favor del sector serveis, de poc valor afegit i de la construcció.

Enfora queda aquella societat dels anys 60 i primeries dels 70 en que l'Illa, amb una població d'uns 50.000 habitants, va arribar a tenir 7.390 treballadors (el 53% de la població activa) en el sector industrial i només un 17% en el sector terciari. A partir de la crisi del petroli del 73, el sector industrial i posteriorment el sector primari han anat reculant i les inversions es van dirigir, a partir de finals dels 70 fins avui, cap el turisme, l'especulació del territori i el creixement del sector de la construcció, que a Menorca superà en proporció a la resta d'illes, segons el Consell Econòmic i Social de les Illes Balears: ***"També convé destacar que Menorca és l'illa on el pes del sector de la construcció dins el conjunt de l'economia insular és el més elevat per a totes les macro magnituds estudiades, excepte per el WAP i els altres impostos nets sobre la producció"***. (pàgina 239 de l'estudi: *El sector de la construcció a les Illes Balears*, editat el 2008 pel Consell Econòmic i Social de les Illes Balears).

La memòria del 2009 del CES-ib diu que Menorca *"presenta l'estacionalitat més elevada... És l'illa que menys millora l'estacionalitat"* (pag 153, 164 i 165). És a dir, que no s'ha treballat suficientment en una destinació, Menorca, amb una oferta diferenciada i de qualitat per fer-la més atractiva i donar-li suficient valor afegit per competir amb altres destins.

Podríem dir que tot i la mobilització social, la sensibilitat per la defensa del territori i ser la primera illa en aprovar un Pla Territorial Insular (PTI), no s'ha sabut orientar l'economia cap un model de creixement diferenciat de la resta. Aquest model de creixement ha portat a un mercat amb una població activa en sectors com són la construcció i els serveis de temporada, que tradicionalment han tingut contractes eventuais, d'obra i servei i han provocat que quan el model de creixement econòmic s'ha enfonsat, els llocs de feina i la contractació

hagin caigut a un ritme important del qual encara no ens hem refet. La reforma laboral, lluny d'ajudar, ha ajudat a empitjorar les coses.

Però no ha estat el PTI, com tampoc ho són les relacions laborals, el culpable de la situació social i econòmica de l'illa, ni revitalitzarà la seva economia amb receptes del passat fonamentades en una política de desregularització de la protecció mediambiental. Tot el contrari.

En els darrers set anys, a Menorca, s'hi han invertit 200 milions aproximadament en només dues infraestructures, l'Aeroport i el Dic de Ciutadella. En canvi seguim amb una inversió en R+D+i que just frega el 0'5% del PIB, quan la UE recomanava arribar al 3% en el 2010, amb un problema greu de comunicació sense resoldre, el del transport aeri, i amb unes TIC quasi bé inexistentes (la infraestructura de línies d'Internet amb una velocitat anys llum dels països més avançats o la manca de zones wifi en la nostra planta hotelera són evidents). També cal destacar la manca d'inversió en l'ensenyament reglat.

Si la societat menorquina no encerta amb el camí que ha d'agafar, i no té capacitat d'assolir un pacte social entre partits, empresaris i sindicats centrat en els problemes reals de la nostra estructura econòmica i social, el futur no pot ser molt bo. Però si es comença a fer feina amb serietat deixant a banda les diferències i el debat es centra en fer passes cap una sortida en la qual la majoria social es trobi representada i pugui remar en la mateixa direcció; hi ha motius per l'esperança.